

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 12. 2015, čj. KRPA-490299-17/ČJ-2015-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2016, čj. 1 A 108/2015 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 10. 12. 2015, čj. KRPA-490299-17/ČJ-2015-000022 (dále jen „rozhodnutí o zajištění“) byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) zajištěn na dobu 90 dní dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc

(dále jen „zákon o pobyt cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla jeho žaloba proti rozhodnutí o zajištění zamítnuta.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stěžovatel byl dne 8. 12. 2015 v 19:00 hodin kontrolován hlídkou policie, na jejíž výzvu předložil jako doklad totožnosti občanský průkaz na jméno A. M., nar. X, státní příslušnost: B. Policie pojala podezření, že se jedná o padělaný doklad. Zajistila proto cizince a převezla jej na služebnu za účelem ztotožnění. Zde ověřila, že předložený doklad je padělaný, nepodařilo se jí však ověřit totožnost cizince na základě otisků prstů. Stěžovatel následně uvedl, že se jmenuje M. K., narozen byl dne X a je státním příslušníkem R. Z evidence Policie ČR vyplynulo, že stěžovatel měl povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, jehož platnost skončila dnem 31. 8. 2006. Se stěžovatelem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.

[3] Žalovaná shledala, že u stěžovatele existuje nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Vydala proto rozhodnutí o zajištění stěžovatele na dobu 90 dní. Nebezpečí, že by stěžovatel mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním zajištění spatřovala žalovaná v tom, že stěžovatel pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu nejméně od srpna 2006 do 8. 12. 2015 a při kontrole policie se prokazoval padělaným dokladem totožnosti. Žalovaná konstatovala, že z chování stěžovatele je zřejmé, jaký má postoj k dodržování právního řádu ČR. Podle žalované nebylo možné uložit žádné ze zákonem předpokládaných mírnějších opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel nebyl schopen nahlásit žádnou trvalou adresu pobytu, nedisponoval žádným finančním obnosem, který by mohl použít jako finanční záruku, a existovalo nebezpečí, že by se pravidelně osobně nehlásil v době stanovené žalovanou. Dobu zajištění v délce 90 dní žalovaná odůvodnila skutečností, že stěžovatel nedisponoval žádným platným cestovním dokladem, který tedy musela nezbytně stěžovateli zajistit. Za tímto účelem bylo nezbytné sepsat žádost o zjištění skutečné totožnosti stěžovatele a dožádat příslušný stát prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí o vydání cestovního dokladu. Tyto úkony dle zkušeností žalované trvají obvykle 40 – 60 dní. Dalších zhruba 30 dní dle žalované zabere zajištění přepravních dokladů, komunikace s domovským státem stěžovatele a zajištění letenek nebo vyjednání průvozu cizince před jiné státy Evropské unie s policejní eskortou. Závěrem žalovaná konstatovala, že stěžovatel nemá rodinné příslušníky na území ČR a neexistují u něj ani jiné skutečnosti, které by mohly bránit výkonu správního vyhoštění.

III. Řízení před městským soudem

[4] Rozhodnutí o zajištění napadl stěžovatel žalobou, v níž uvedl, že sice na území ČR pobýval nelegálně a při kontrole se prokázal padělaným dokladem, nicméně tyto skutečnosti dle jeho názoru nezakládají nebezpečí, že se bude vyhýbat správnímu vyhoštění. Toto nebezpečí nezakládalo ani chování stěžovatele v průběhu správního řízení. Dobu zajištění v délce 90 dní považoval stěžovatel za nezákonnou, neboť s ohledem na přetíženost městského soudu dochází k překračování měsíční lhůty k vyhotovení

pokračování

rozhodnutí a jejich doručování, v důsledku čehož není zaručeno právo stěžovatele na periodické přezkoumávání důvodů zajištění. Stěžovatel odkázal na konkrétní případy, kdy městský soud opožděně doručoval finální znění rozhodnutí, z čehož dovozoval, že v případě přezkumu případného rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění by se již soudní přezkum rozhodnutí o zajištění stal bezpředmětným.

[5] Městský soud se ztotožnil s vypořádáním věci žalovanou a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že obava z maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění byla v rozhodnutí o zajištění dostatečně vyjádřena a zdůvodněna. Pokud stěžovatel předkládal padělaný osobní doklad, což sám potvrdil, bylo na místě pochybovat o tom, zda tak nebude činit i při jiné kontrole. K námitce, podle které faktická doba zajištění vylučuje soudní přezkum z důvodu přetíženosti příslušného soudu, městský soud konstatoval, že v projednávané věci rozhodl v zákonem stanovených lhůtách, bez nařízení jednání a rozsudek byl v době vyhlášení i písemně vyhotoven. K žádnému zásahu do zákonných lhůt tedy v projednávané věci nedošlo.

IV. Kasační stížnost

[6] V kasační stížnosti stěžovatel setrval na své již v žalobě uplatněné argumentaci. Dovozoval, že u něj není dáno nebezpečí maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle stěžovatele se městský soud nevypořádal s námitkou týkající se nezákonné doby zajištění z důvodu nedodržování lhůt k vyhotovení rozhodnutí městským soudem. Předmětnou žalobní argumentaci následně v kasační stížnosti zrekapituloval.

[7] Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[8] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. K těmto vadám soud přihlíží z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu z výše uvedených hledisek, přičemž přihlédl i k námitce

nepřezkoumatelnosti vznesené stěžovatelem a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před městským soudem neshledal.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatel ji spatřuje v nevypořádání námitky, podle které je 90 denní doba zajištění stěžovatele nezákonná, neboť není zaručeno jeho právo na periodický přezkum zajištění z důvodu přetíženosti městského soudu. Městský soud ve vztahu k uvedené námitce konstatoval, že v případě stěžovatele rozhodl ve lhůtě stanovené zákonem o pobytu cizinců, přičemž v okamžiku vyhlášení rozsudku vyhotovil i jeho písemné znění. Zásah do zákonem vymezených lhůt přitom neshledal. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud na předmětnou námitku stěžovatele reagoval. Vypořádání, ač stručné, odpovídá míře konkrétnosti námitky, neboť ta, ač obšírně pojatá, byla obecná a nebylo jí namítáno žádné konkrétní porušení veřejných subjektivních práv stěžovatele v jeho věci. Stěžovatel nastínil hypotetickou situaci, ke které v jeho případě nedošlo. Napadený rozsudek byl vyhotoven i doručen účastníkům řízení ve lhůtě předvídané ustanovením § 54 odst. 3 s. ř. s. Na základě uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek odpovídá zákonným i judikaturním požadavkům na jeho přezkoumatelnost (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010 – 60, ze dne 17. 1. 2008 č. j. 5 As 29/2007 – 64, ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 Ads 21/2007 – 77, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, všechny dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[11] Nad rámec uvedeného je třeba podotknout, že rozhodnutí o zajištění stěžovatele obsahuje náležité zdůvodnění délky trvání zajištění opírající se o výčet konkrétních úkonů nezbytných k přípravě vyhoštění stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79). Proti takto odůvodněné době zajištění stěžovatel nic konkrétního nenamítal.

[12] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s tvrzením stěžovatele, podle kterého v jeho případě nebyly dány předpoklady pro zajištění jeho osoby z důvodu nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel v žalobě i v kasační stížnosti sám připustil, že na území České republiky pobýval bez platného povolení k pobytu a že se při kontrole Policií ČR prokazoval padělaným osobním dokladem. Tyto skutečnosti nejsou mezi stranami sporné. Se stěžovatelem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu jeho nelegálního pobytu na území ČR v délce přesahující 9 let, nikoli z důvodu prokazování totožnosti padělaným dokladem. Až v souhrnu těchto okolností spatřovala žalovaná nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu správního vyhoštění, přičemž v rozhodnutí o zajištění v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zdůvodnila, proč nebylo možné použít mírnější opatření za účelem vycestování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, čj. 7 As 107/2012-40, nebo rozsudek rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011-51). Městský soud jednání stěžovatele vyhodnotil tak, že prokazatelně zneužíval padělaného dokladu k neoprávněnému pobytu, to zakládá důvodné pochybnosti, že by mohl tímto nebo jiným způsobem mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V kasační stížnosti stěžovatel pouze zopakoval stejné námitky, které přednesl již v žalobě.

pokračování

Nezpochybnil však konkrétní závěry městského soudu, s nimiž se Nejvyšší správní soud v posuzované věci ztotožnil.

VI. Závěr a náklady řízení

[13] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem s ohledem na výše uvedené shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily rámec jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že ani žalovanému náhrada nákladů řízení nenáleží.

[15] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 5. 1. 2016, čj. 1 A 108/2015 – 16, ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Dušní 907/10, Praha 1. Toto ustanovení se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za dva úkony právní služby (písemné podání ve věci – kasační stížnost a porada s klientem přesahující jednu hodinu) dle § 11 odst. 1 písm. d) a c) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3 100 Kč za každý úkon (srov. § 9 odst. 4, § 7 bod 5 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů za dva úkony v celkové výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o 21 %. Nejvyšší správní soud proto přiznal zástupci stěžovatele celkem částku 8 228 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu